

twisted
LOVE

Playlist

'Twisted' – MISSIO

'Ice Box' – Omarion

'Feel Again' – OneRepublic

'Dusk Till Dawn' – ZAYN & Sia

'Set Fire to the Rain' – Adele

'Burn' – Ellie Goulding

'My Kind of Love' – Emeli Sandé

'Writing's on the Wall' – Sam Smith

'Ghost' – Ella Henderson

'Stronger (What Doesn't Kill You)' – Kelly Clarkson

'Wide Awake' – Katy Perry

'You Sang To Me' – Marc Anthony

HOOFDSTUK 1

Ava

Er waren wel ergere dingen dan om tijdens een regenbui in een of andere uithoek gestrand te zijn.

Ik had bijvoorbeeld nu ook aan het wegrennen kunnen zijn van een woeste beer, die erop uit was om mij tot moes te slaan. Of ik had vastgebonden kunnen zitten aan een stoel in een donkere kelder, waar ik gedwongen zou worden te luisteren naar 'Barbie Girl' van Aqua, opnieuw en opnieuw, totdat ik nog liever mijn eigen arm eraf zou knagen dan dat ik nog één keer naar dat liedje moest luisteren.

Maar dat het altijd erger kon, betekende niet dat het nu niet erg genoeg was.

Stop. Denk aan positieve dingen.

'Er komt... nu een auto aan.' Ik staaarde naar mijn telefoon en onderdrukte mijn frustratie toen de app me vertelde dat die 'op zoek was naar een Uber', net zoals het afgelopen uur.

Normaal gesproken zou ik minder gestrest zijn over mijn huidige situatie, want hé, ik had tenminste een telefoon die het deed en een bushokje om me gedeeltelijk droog te houden. Maar het afscheidsfeest van Josh begon al over een uur, ik moest nog een verrassingstaart bij de bakker ophalen en het werd al bijna donker. Ik was dan misschien wel van nature een optimistische meid, maar ik was geen idioot. Niemand, vooral niet een studente die voor geen meter kon vechten, zou alleen willen zijn op een verlaten plek in het donker.

Ik had die zelfverdedigingslessen met Jules moeten nemen, zoals zij had gewild.

Mentaal scrolde ik door mijn beperkte keuzes. De bus die bij deze halte stopte reed niet in het weekend en de meeste van mijn vrienden hadden geen auto. Bridget had een auto, maar zij zat tot zeven uur bij een ambassade-evenement. Mijn Uber-app werkte niet en sinds het was gaan regenen, had ik geen enkele auto meer voorbij zien komen. Niet dat ik gelift zou hebben; ik had genoeg horrorfilms gezien.

Ik had nog maar één optie, een optie die ik eigenlijk écht niet wilde, maar het was wel mijn enige.

Ik zocht het nummer op in mijn telefoon en deed een schietgebedje, waarna ik op ‘bellen’ drukte.

Hij ging één keer over. Twee keer. Drie.

Kom op, neem op. Of niet. Ik wist niet zeker wat erger was: vermoord worden of mijn broer om hulp vragen. Natuurlijk bestond er nog altijd de kans dat mijn broer me zou vermoorden omdat ik mezelf in zo'n situatie had gebracht, maar dat was een probleem voor later.

‘Wat is er?’

Mijn gezicht betrok bij het horen van zijn begroeting. ‘Jij ook hallo, lieve broer. Waarom denk je meteen dat er iets is?’

Josh snoof. ‘Eh, jij belt me. Je belt nooit, tenzij je in de problemen zit.’

Dat was zo. We stuurden elkaar liever berichtjes en we woonden naast elkaar, niet mijn idee trouwens, dus we hoefden elkaar sowieso bijna nooit te bellen.

‘Het is niet zo dat ik in de problemen zit,’ begon ik. ‘Het is eerder dat ik gestrand ben, zonder openbaar vervoer in de buurt, en ik kan geen Uber vinden.’

‘Jezus, Ava. Waar ben je?’

Ik vertelde het hem.

‘Wat doe je daar, verdomme? Dat is een uur bij de campus vandaan!’

‘Doe niet zo dramatisch. Ik had een verlovingsfotoshoot en het is maar dertig minuten rijden. Misschien drie kwartier als het druk op de weg is.’ Onweer bulderde, waardoor de takken van

twisted
GAMES

Playlist

'Queen' – Loren Gray

'Castle' – Halsey

'Arcade' – Duncan Laurence

'You Should See Me in a Crown' – Billie Eilish

'Telepatía' – Kali Uchis**

'Stay' – Rihanna

'Uncover' – Zara Larsson

'Secret Love Song' – Little Mix

'They Don't Know about Us' – One Direction

'Minefields' – Faouzia & John Legend

'Wildest Dreams' – Taylor Swift

'Princesses Don't Cry' – Aviva

'Fairytale (slow version)' – Alexander Rybak

'I Guess I'm in Love' – Clinton Kane

***Voor hoofdstuk 18 zijn de vibes belangrijker dan de lyrics.*

HOOFDSTUK 1

Bridget

‘Geef me ervan langs! Meester, straf me!’

Ik hield een lach in bij het zien van het gezicht van mijn bodyguard toen Latex de papegaai in zijn kooi krijste. De naam van de papegaai zei wel genoeg over het seksleven van zijn vorige baasje, en ook al vonden sommigen hem vermakelijk, Booth vond dat niet. Hij haatte vogels. Hij zei dat ze hem deden denken aan reusachtige vliegende ratten.

‘Op een dag vliegen hij en Latex elkaar nog in de haren.’ Emma, de manager van Wags & Whiskers klakte met haar tong. ‘Arme Booth.’

Ik hield nog een lach in, ook al voelde ik een kleine steek in mijn hart. ‘Waarschijnlijk niet. Booth vertrekt binnenkort.’

Ik probeerde er niet aan te denken. Booth was al vier jaar bij me, maar volgende week zou hij met vaderschapsverlof gaan en in Eldorra verblijven, om dichterbij zijn vrouw en pasgeborene te zijn. Ik was blij voor hem, maar ik zou hem wel missen. Hij was niet alleen mijn bodyguard, maar ook mijn vriend, en ik kon alleen maar hopen dat zijn vervanger en ik eenzelfde soort verstandhouding zouden hebben.

‘Ah, ja. Dat was ik vergeten.’ Emma’s gezicht verzachtte. Ze was begin zestig, met kort, grijs wordend haar en warme bruine ogen. ‘Veel veranderingen voor jou in een korte tijd, lieverd.’

Ze wist hoe erg ik het haatte om afscheid te moeten nemen.

Sinds mijn tweede schooljaar deed ik al vrijwilligerswerk bij Wags & Whiskers, een lokaal dierenasiel, en Emma was een goede vriendin en mentor geworden. Helaas zou zij ook weggaan.

Ze zou nog wel in Hazelburg blijven, maar ze ging met pensioen, wat betekende dat ik haar niet meer elke week zou zien.

‘Een van die veranderingen hoeft niet te gebeuren,’ zei ik half grappend. ‘Je zou kunnen blijven.’

Ze schudde haar hoofd. ‘Ik werk hier al bijna tien jaar en het is tijd voor iets nieuws. Iemand die de kooien kan schoonmaken zonder dat ze last krijgt van haar rug en heupen.’

‘Daar zijn vrijwilligers voor.’ Ik gebaarde naar mezelf. Ik bleef erover doorgaan, maar ik kon er niks aan doen. Naast Emma en Booth, en het feit dat ik bijna was afgestudeerd aan Thayer University, waar ik internationale relaties studeerde (wat ook verwacht werd van een prinses), had ik genoeg afscheid genomen voor de komende vijf jaar.

‘Je bent een lieverd. Zeg dit niet tegen de anderen, maar...’ Ze begon geheimzinnig te fluisteren. ‘Jij bent mijn favoriete vrijwilliger. Je vindt niet snel iemand als jij, die iets voor een goed doel doet omdat ze dat wil, niet omdat ze een show moet opzetten voor de camera’s.’

Mijn wangen kleurden roze bij dat compliment. ‘Ik vind het gewoon hartstikke leuk. Ik ben gek op dieren.’ Dat had ik van mijn moeder. Een van de laatste dingen van haar die ik nog overhad.

In een ander leven zou ik dierenarts zijn geweest, maar in dit leven? Mijn leven had al vastgestaan nog voor mijn geboorte.

‘Je zou een geweldige koningin zijn.’ Emma stapte opzij zodat een werknemer met een wriemelende puppy in zijn armen erlangs kon. ‘Echt.’

Ik lachte bij die gedachte. ‘Dank je, maar ik heb geen interesse om koningin te worden. En zelfs al was dat wel zo, dan was de kans klein dat ik ooit de kroon zou dragen.’

Als de prinses van Eldorra, een klein Europees koninkrijk, was de kans dat ik zou regeren echter groter dan voor de meeste mensen. Mijn ouders waren omgekomen toen ik nog een kind was, mijn moeder tijdens mijn geboorte en mijn vader een paar jaar later door een auto-ongeluk, ik was dus tweede in de lijn

twisted
HATE

Playlist

'Don't Blame Me' – Taylor Swift

'Talk' – Salvatore Ganacci

'Free' – Broods

'Daddy Issues' – The Neighbourhood

'You Make Me Sick' – P!nk

'Animals' – Maroon 5

'Give You What You Like' – Avril Lavigne

'wRoNg' – Zayn

'Waves' – Normani featuring 6LACK

'50 Shades' – Boy Epic

'Only You' – Ellie Goulding

'One More Night' – Maroon 5

'I Hate U, I Love U' – Gnash

'Wanted' – Hunter Hayes

HOOFDSTUK 1

Jules

Er was nog nooit iets goeds voortgekomen uit het op een datingapp naar rechts swipen van een jongen die een vis vasthad. Een dubbele rode vlag als die jongen ook nog Todd heette.

Ik had beter moeten weten, maar toch zat ik hier, alleen in de Bronze Gear, de populairste bar van DC, waar ik mijn bizar dure wodka-fris dronk toen hij niet was komen opdagen.

Inderdaad.

Voor de allereerste keer had een Todd met een vis in zijn hand me laten zitten. Dat was genoeg voor een vrouw om te zeggen: 'Fuck it', en om zestien dollar uit te geven aan één drankje, ook al had ze nog geen vaste baan.

Waarom wilden mannen dan ook zo graag met vissen op de foto? Konden ze niet iets creatievers bedenken? Zoals kooiduiken met haaien? Ook een dier uit de zee, maar minder gewontjes.

Misschien gek om zo geobsedeerd te zijn door die vissenfoto, maar dat voorkwam wel dat ik me veel te druk ging maken om wat voor slechte dag ik al had gehad en om de warme, plakkerige schaamte op mijn huid.

Onderweg naar de campus overvallen worden door een regenbui zonder paraplu? Check. (Vijf procent kans op regen, ja hoor. Ik zou het weerberichtbedrijf moeten aanklagen.)

Vanwege een elektriciteitsprobleem veertig minuten lang vast komen te zitten in een naar zweet stinkende, te volle metro? Check.

Drie uur lang vergeefs op jacht naar een appartement met als enige resultaat een paar blaren op je voeten? Check.

Na zo'n verschrikkelijke dag had ik maar wat graag mijn date met Todd willen afzeggen, maar ik had de date al twee keer uitgesteld, één keer omdat ik een afspraak met een studiegroep had die was verzet, en de andere keer omdat ik me niet lekker voelde. Ik had dus niet nog een keer willen afzeggen en dus vermande ik mezelf en ging erheen, om daar vervolgens in mijn uppie te zitten omdat hij niet kwam opdagen.

Het universum had absoluut een waardeloos gevoel voor humor.

Ik dronk mijn glas leeg en wenkte de barkeeper. 'Mag ik de rekening, alsjeblieft?' Happy hour was net begonnen, maar ik kon niet wachten om naar huis te gaan en om te genieten van de twee ware liefdes in mijn leven. Netflix en Ben & Jerry's stelden me nooit teleur.

'Die is al betaald.'

Toen mijn wenkbrauwen de lucht in schoten, knikte de barkeeper naar een tafel vol met bekakte jongens van in de twintig. Waarschijnlijk consultants, gezien hun outfits. Een van hen, die leek op Clark Kent in een geblokt overhemd, hief zijn glas naar me en glimlachte. 'Met dank aan Clark de consultant.'

Ik hield een lach in, ook al hief ik mijn eigen glas en glimlachte ik naar hem. Ik was dus niet de enige die hem op Supermans alter ego vond lijken.

'Clark de consultant heeft me instantnoedels als avondeten bespaard, dus joepie,' zei ik.

Die zestien dollar kon ik op mijn bankrekening laten staan, maar toch liet ik een fooi achter. Ik werkte vroeger in de horeca, waardoor ik altijd steevast een fooi gaf. Niemand had dagelijks meer te dealen met klootzakken dan horecamedewerkers.

Ik dronk mijn gratis drankje op en hield mijn ogen op Clark de consultant gericht, die een waarderende blik over mijn gezicht, haar en lichaam liet glijden.

Ik geloofde niet in valse bescheidenheid; ik wist dat ik er goed uitzag. En ik wist dat als ik naar die tafel toe zou lopen, ik mijn gekrenkte trots zou kunnen sussen met meer drankjes en com-

twisted
LIES

Playlist

'Tears of Gold (Slowed)' – Faouzia

'Made to Love' – John Legend

'God Is a Woman' – Ariana Grande

'Infinity' – Jaymes Young

'Style' – Taylor Swift

'Crazy in Love' – Sofia Karlberg

'Coffee' – Miguel

'Heat Waves' – Glass Animals

'I Know You' – Skylar Grey

'Earned It' – The Weeknd

'Beautiful' – Bazzi

'Die for You' – The Weeknd

'Harleys in Hawaii' – Katy Perry

'Said I Loved You... But I Lied' – Michael Bolton

HOOFDSTUK 1

Stella

‘Stella!’

Mijn hart begon sneller te kloppen. Niets triggerde mijn vechtof-vluchtreactie meer dan het geluid van Merediths stem.

‘Ja?’ Ik verborg mijn onrust achter een neutrale uitdrukking.

‘Kan ik erop rekenen dat je alle spullen alleen terug naar het kantoor brengt?’ Ze trok haar jas aan en slingerde haar handtas over haar schouder. ‘Ik heb een reservering in een restaurant waar ik niet te laat voor mag komen.’

‘Natuur...’

Ze was de deur al uit.

‘...lijk,’ maakte ik mijn zin af.

De fotograaf stopte met wat hij aan het doen was en trok zijn wenkbrauwen naar me op. Ik haalde mijn schouders op als antwoord. Ik was niet de eerste assistent bij een tijdschrift die leed onder de tirannie van haar bazin, en ik zou ook zeker niet de laatste zijn.

Ooit was het een droom geweest om bij een modetijdschrift te werken. Maar nu ik al vier jaar bij *DC Style* zat, was de baan lang niet meer zo leuk als ik had gedacht.

Tegen de tijd dat ik alles van de fotoshoot had opgeruimd, alle spullen terug naar het kantoor had gebracht en aan mijn wandeling naar huis was begonnen, was mijn voorhoofd nat van het zweet en waren mijn spieren goed op weg om pudding te worden.

De zon was een halfuur geleden al ondergegaan en de straatlantaarns zorgden voor een wazige, oranjeachtige gloed op de met sneeuw bedekte stoepen.

Er was code rood afgegeven in verband met een sneeuwstorm, maar het weer zou pas later vanavond slechter worden. Bovendien was het sneller om naar huis te lopen dan om de metro te nemen, die er elke keer mee ophield als er ook maar een centimeter sneeuw lag.

Je zou denken dat de stad inmiddels beter voorbereid was, aangezien het elk jaar sneeuwde, maar nee hoor. Niet DC.

Ik zou niet naar mijn telefoon moeten kijken tijdens het lopen, vooral niet gezien het slechte weer, maar ik kon er niets aan doen.

Ik haalde de e-mail tevoorschijn die ik die middag had gekregen en staarde ernaar, wachtend totdat de woorden zich zouden herschikken in iets wat niet zo verontrustend was, maar dat gebeurde niet.

Vanaf 1 april worden de kosten van een privékamer in Greenfield Senior Living verhoogd naar 6500 dollar per maand. Hierbij willen we ons verontschuldigen voor het ongemak dat hieruit mogelijk ontstaat, maar we zijn er zeker van dat de veranderingen zullen leiden tot nog betere zorg voor onze bewoners...

De groene smoothie die ik tijdens de lunch had gedronken klotste in mijn maag.

Ongemak, zeiden ze. Alsof ze de prijs van een verzorgingstehuis niet met twintig procent verhoogden. Alsof levende, ademende en *kwetsbare* mensen niet kwamen te lijden vanwege de hebzucht van het nieuwe management.

In, één, twee, drie. Uit, één, twee, drie.

Ik deed mijn best om diep adem te halen en om zo mijn opkomende angst te onderdrukken.

Maura had me praktisch opgevoed. Ze was de enige persoon die er altijd voor me was geweest, ook al wist ze nu niet meer wie ik was. Ik kón haar niet naar een ander tehuis laten overplaatsen. Greenfield was het beste in deze omgeving, en het was haar thuis geworden.

Geen van mijn vriendinnen of familie wist dat ik voor haar zorg betaalde. Ik wilde de vragen die ik dan geheid zou krijgen niet hoeven beantwoorden.